

Жаравата

Още щом се показаха познатите височини на родното му село, Богомил намали скоростта на колата. Караше бавно, за да се наслади на прекрасните багри на поляните и цъфналите треви, отвори дори прозореца на колата, за да вдиша аромата им. Това му даваше нова, неподозираща сила.

Дълги години работи в чужбина и с помощта на близък приятел на семейството, завърши образованието си, реализира се на високо отговорна работа в новите компютърни технологии. Успя да спести много пари.

Родителите му починаха преди много години. Остана само баба му. Към нейния дом пътуваше, очакваше радост и щастие от нея, защото много я обичаше. Друго сега си мислеше той, как да намери най-доброто момиче... да създаде дом, семейство, но... мечтите му спираха готук, излитаха невидимо от сърцето му и отлитаха в природата около него. В това изоставено село може ли да има такова момиче? Едва ли! Но... кой знае, животът е многообразен и нещо все пак можеше да се случи, мъдро заключи той.

С тези мисли спря пред двора на баба си, а тя тъкмо излизаше с туба и отиваше на чешмата за вода.

– Боже Господи, каква изненада, видение ли е това? Чего, ти ли си?

– Ех, бабо, аз съм разбира се. Толкова години мечтаех да си гойда тук, и ето ме...

Баба му го презърна, съзлите ѝ рукнаха от щастие, нали дълго време очакваше милия си внук и когато се успокои, му каза:

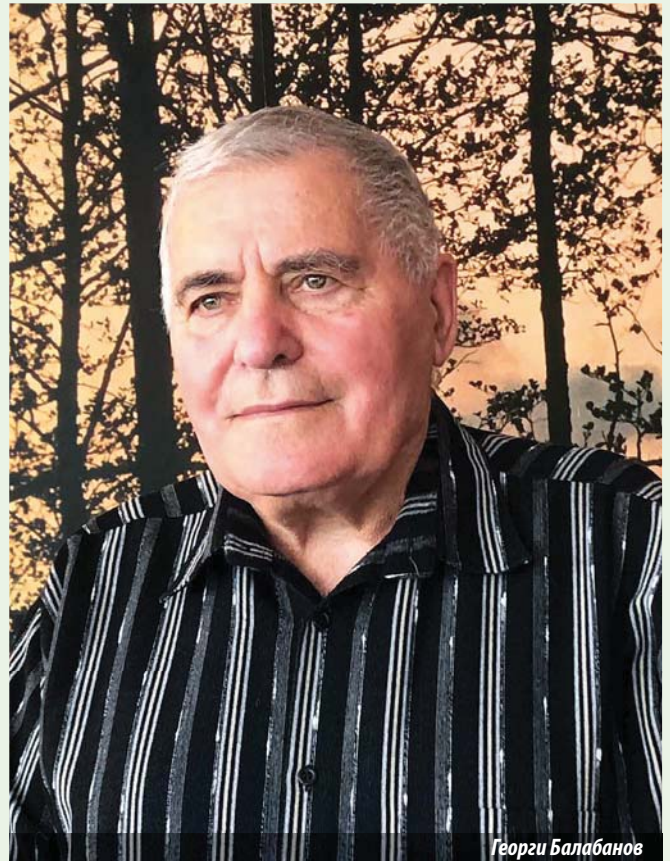
– Вземи тази туба, отиди долу на каменната чешма, на кайначето да напълниш прясна вода за пиене, а аз през това време ще приготвя набързо масата, за да те посрещна така, както съм си мечтала.

Богомил вървеше, оглеждаше всяко родно кътче на селото, а гушата му преливаше от радост. Стигна до чешмата, наведе се и загреба с шепи студена вода, за да се освежи. В този миг до него падна камъче, което образува малък фонтан в коритото. Помисли си, че се е търкулнало от каменистия сипей, който бе над чешмата. Наслаждаваше се на този природен богат и с радостно пръхтене изживяваше своето удоволствие от него. Загреба за втори път със шепите си вода и в този миг второ камъче падна пак до него и образува друг фонтан.

– Странна работа – помисли си той – но в природата какво ли не се случва?

Повдигна очи и остана със широко отворена уста от изненада. На няколко метра горе, над него, стоеше усмихнатата Сирма, с няколко години по-малка от него, дошла на гости на своята леля, която също идваше за вода.

Тя се смееше тихо, а лицето ѝ озряно от топлото слънце, издаваше изключителна приветливост и загадъчност. Тогава си спомни как преди много години учеха заедно в местното училище. Изграеха все тук, а овчарите ги зонеха с пръчките да не замърсяват водата в коритата

Георги Балабанов

за овцете. Какви мили спомени!

– Третото камъче, ако го хвърля, ще падне в устата ти, че затвори я, може и муха да влезе в нея – смеейки се, заговори тя.

– Ами аз, такова – смотолевуи той – не съм очаквал в това изоставено село да видя такава красавица като теб!

– Сигурно ги има – отвърна му тя – щом съм тук, щом ме виждаш..., а позна ли ме?

– Може толкова много години да не съм те виждал, но си останала все същата приветлива, хубава, такова прекрасно момиче, каквото цял живот съм мечтал да срещна в живота си.

– Така ли? Интересно! Като в старите времена, когато младите са се срещали на чешмите за вода.

Слезе, ръкува се със него, а очите ѝ искрящи, сякаш още повече се впиха в сърцето му. Гледаха се мъчаливо и двамата вече разбираха, че първите тръпки на любовта завладяха невидимо сърцата им.

Тя се върна при леля си и с голямо възмущение разказа за случилото се.

– Лельо, да знаеш какво хубаво момче срещнах на кайначето. Един такъв, рус, със сини очи, строен, ах, каква мечта!

– На кого е син? – попита я леля ѝ.

– От Димовите е, работил е много години във Франция и сега се е върнал тук, да види баба си и родния си край, но... има и нещо друго, което за мен си остава загадка, която аз ще разплета.

– Чуи ме – щастие само е кацнало на рамото ти, не е момче за изпускане, пък и много пари има! А ти как

чувстваш всичко това? – попита я тя. – Виждаш и сама разбираш, че и на теб годините ти госта понатежаха, време е вече да създадеш свое семейство.

– Ех, много трудно се получават нещата при мен. С няколко момчета съм имала такива срещи, пламвала е искрата, но в последният миг, когато трябва да взема събоносното решение – не мога и не мога! Все нещо ми се случва и спирам готук.

– Да проверим какво казва съдбата, какво е знаменито ти – продължи леля ѝ. – Нали знаеш, че аз съм гагата на селото, умея я тази работа. Отиди и вземи от гръвника две парченца трески и ела, ще заложим нишан.

Лелята взе керемидата, сложи на нея гръвцата, надгробни парченце вестник и ги запали.

– Ти сама виждаш, че вече е късно, ще оставим керемидата под сайванта и утре сутринта ще проверим какво е предсказанието. Ако възлените останат живи, жива ще е и твоята любов, тогава не се замисляй, върви чедо, върви по тази пътека, която сама те води към твоето щастие. Ако възлените угаснат, тогава нищо няма да стане.

Сирма стана и отнесе керемидата, а леля ѝ измърмори след себе си:

– Ще те ожена аз тебе, лудетино с лудетино, най-после ще намериш своя тих пристан в живота. Няма да разбереш как ще стане всичко това!

Легнаха си, а някъде в полунощ, когато пропяха първи петли, леля ѝ стана, презледа керемидата и видя, че възлените угасват, тогава взе две нови парчета, които беше приготвила предварително в колана на престилката си, напръска ги с вода, сложи ги отново вътре, и затрупа с изгоряла пепел.

В ранното утро Сирма скочи, нямаше търпение да види какво се е случило. Духна леко, пепелта се отвя в страни и тогава възлените блеснаха право в очите ѝ. Скочи и възторжено извика:

– Лельо, жива е жаравата на моята нова любов, жива! Макар и кратка тя започва да се разгаря все по-буино и с по-голяма сила. Този път реших. Той ще бъде!

Танцуваше на един крак щастлива, вече с поглед към звездите.

Леля ѝ се усмихна дяволито, погледна я, видя как ней-

ните очи грееха от радост, която угваше дълбоко от сърцето. Обърна се, прекръсти се и въздъхна с облекчение.

Вечерта Богомил носеше голям букет цветя. Искеше да отиде горе, на баира, където стърчеше самотна изгоряла круша. Там преди много години удари гръм и почина баща му. Сега искеше да положи цветя. Още като го видя Сирма, с радост и лице, греещо от щастие, се затича към него. Той разтвори широко ръце, тя го презърна и двамата застинаха обхванати от тръпките на новата, рогила се между тях любов.

– Ти си ми набрал и цветя? – Усмихна се тя.

– Да отидем до изгорялото гърво, сигурно си чувала, че там гръмотевица уби баща ми.

Вървяха бавно презърнати, щастливи и щом стигнаха, Богомил раздели букетът с цветя на две равни части.

– Прости ми татко, всички бяха за теб, но тук срещнах момичето, за което съм мечтал и половината ще поднеса на нея. Дойдох да ти искам прошка, да ми дадеш благословията си.

Тя го погледна и сякаш някаква тайнствена сила ги тласна. Те положиха едновременно цветята под гървото. Той пак я презърна и когато тя го пусна, посочи с пръст:

– Погледни в страни да видиш как от основата на крушата, след дълги години сега е избил ново зелено клонче. То ще бъде нашето гърво на живота, а мисля, че е и поздрав от баща ти за нас.

Вдигнаха очи, бели облаци плуваха над тях. Слънцето се показа и хвърли светъл лъч, който огря влюбените.

– Знаеш ли, тук преди много години момичетата са угвали с менци на рамо за вода. Момците са изчаквали, когато ги напълнят, и са напивали водата на тази, която много обичат и им е най-близка до сърцето. Така са припламвали първите искри на взаимната им обич. Така ни било писано, тук отново да се срещнем, на това свято място като тях, по вода ще ни върви! Никога не съм мислила, че за толкова кратко време ще изживея най-прекрасния миг в живота си.

Дочу се свистене на криле от птиче ято, минаващо над тях, а звукът им долташе и носеше тиха мелодия, която още повече изпълваше със радост и щастие сърцата им. ◆